

Διευθύνται ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ καὶ ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁὐ πάνσομαι τὰς Λάριτας
ἔταῖς Μούσαις σὺγκατομυγνός,
ἠήθισταν σελέγλαρ.»
Ἐδρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 673 — 5

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ ἘΝ Τῆ ΕΛΛΗΝΙΚῆ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Διάλεξις

ἐν τῷ ἐν Μακροχώριῳ συλλόγῳ
«Ἀπόστολος Παῦλος»

(Συνέχεια ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 13)

Διὸ παρίσταται λευχείμων καὶ πεπλοφόρος πάντοτε ἡ παρθένος θεὰ, ἡ Παναγία τῆς ἀρχαίας μυθολογίας, ὑπολανθάνει δὲ ὁ βίος τῆς ὅλης παρερχόμενος ἀνευ οἰουδήποτε ἐπεισοδίου χωρὶς νὰ γίνηται πολὺς λόγος αὐτῆς ἐν τῇ μυθολογίᾳ, ὑπεμφαίνων διὰ τοῦτου τὸ ὑπολανθάνον καὶ μετριόφρον καὶ τὸν ἐσωτερικὸν οἰκογενειακὸν βίον τῆς ἀγαθῆς καὶ σεμνῆς οἰκοδεσποίνης, ἥτις εἰς οὐδὲν ἀναμιγνύεται εἰς τὰ ἐκτὸς τοῦ οἴκου αὐτῆς. Ὡς βλέπετε, εὐρυτάτη ἔννοια περὶ τοῦ γυναικείου προορισμοῦ καὶ τῆς

κυρίας τῆς γυναικὸς δράσεως συμβολίζεται ἐν αὐτῇ. Ἡ γυνὴ παρὰ τὴν ἐστίαν! . . . οἷα μεγάλη καὶ εὐεργετικὴ καίτοι σεμνῶς ὑπολανθόνουσα δύναμις! . . . Ὅποιον σεπτὸν κράτος τῆς λευχείμωνος καὶ ἀσπίλου γυναικείας ψυχῆς τῆς ὑποδαυλιζούσης τὸ θεῖον πῦρ τῆς οἰκογενειακῆς πίστεως καὶ τῶν ἀγνῶν αἰσθημάτων! . . . Δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἀδελφὴ αὐτῆ τοῦ Διός, — καθ' ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ᾖ σύζυγος αὐτοῦ, — καίτοι ἡ ὀλιγώτερον περιφραγῆς, εἶναι ὅμως ἡ ἐνδοξοτάτη τῶν θεαινῶν τοῦ Ὀλύμπου; . . .

Σύζυγος ἐπίσης τοῦ Διός, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ἡ τριάς τῶν Ὁρῶν, εἶναι ἡ αὐστηρὰ καὶ λευκόπεπλος Ἑμίς, ἡ θεὰ τῆς δικαιοσύνης, ἡ κρατοῦσα πλάστιγγα ἀνὰ χεῖρας, ἐξ ἧς ζυγίζει τὰς πράξεις καὶ σκέψεις τῶν μερόπων θνητῶν.

Ταύτης καὶ τοῦ Διός, τῆς θείας δηλονότι ἀγαθότητος καὶ τῆς ἐπιγείου δικαιοσύνης, θυγατέρες εἶναι αἱ τρεῖς Ὁραι, Εὐνομία, Εἰρήνη, Δίκη, θεαῖτων ὤρων τῆς ἡμέρας, διὸ καὶ **μαλακαίποδες ὄραι** λέγονται, τούτεστι ταχέως καὶ ἀνελαισθήτως περῶσαι,

